

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. G., B., R. G., B., G. G., S., a I. G., B., zastúpených advokátom JUDr. J. M., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 58/2011 zo 14. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. G., R. G., G. G., a I. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2012 doručená sťažnosť O. G., B., R. G., B., G. G., S., a I. G., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Matkovčíkom, vo veci namietaného porušenia čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 58/2011 zo 14. februára 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia si uplatnili reštitučné nároky podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších zmien (ďalej len „zákon č. 229/1991“ alebo „reštitučný zákon“) na prinavrátanie vlastníctva k poľnohospodárskym pozemkom.

Slovenský pozemkový fond (ďalej len „SPF“) rozhodnutím č. 1031/92-PÚ-Tr.-6/37196/OPPaLHITi, 2004IPÚ-Tk z 27. decembra 2004 (ďalej len „rozhodnutie SPF“) reštitučným nárokom sťažovateľov nevyhovel z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 4 ods. 1 a 2 reštitučného zákona.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľov svojím prvým rozsudkom sp. zn. 3 Sp 21/2005 z 8. decembra 2005 potvrdil rozhodnutie SPF a po zrušení tohto rozsudku najvyšším súdom v odvolacom konaní (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-Ks 24/2006 z 21. februára 2007) aj svojím druhým rozsudkom sp. zn. 3 Sp 21/2005 z 12. októbra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie SPF.

Na odvolanie sťažovateľov najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

„Sťažovatelia odvodzujú svoj nárok od konfiškačného rozhodnutia číslo 2059/1-b/I/46 zo dňa 22. 9. 1946. Týmto rozhodnutím bol právnym predchodcom sťažovateľov ako osobám nemeckej národnosti skonfiškovaný všetok poľnohospodársky majetok podľa nariadenia 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa skonfiškovaný všetok poľnohospodársky majetok. ...

Najvyšší súd zastal názor, že sťažovatelia nie sú oprávnenými osobami na vydanie nehnuteľností podľa zákona o úprave vlastníckych vzťahov, nakoľko podľa § 4 odseku (1) tohto zákona je jednou z podmienok, aby ku konfiškácii prišlo v čase od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Uvedený § 4 odsek (1) sa však vzťahuje na oprávnené osoby, ktorým sa vydajú nehnuteľnosti uvedené v § 6 odseku (1)...

Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazovali na § 6 odsek (2) zákona, podľa ktorého: Obdobne sa postupuje aj v prípadoch, keď fyzickým osobám vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov. 9) Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, 9) treba považovať na účely tohto zákona aj štátnych občanov Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorí majú trvalý pobyt na území Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a ktorým sa skonfiškoval 9a) poľnohospodársky majetok a neboli odsúdené podľa osobitných predpisov, 9b) Pokiaľ tento majetok bol už pred rozhodným obdobím pridelený v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 12, ak došlo k odňatiu prídely postupom uvedeným v odseku 1. Poukazovali pritom na poznámku pod čiarou 9a), ktorá odkazuje na: Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov...

Z uvedeného je zrejmé, že dôvodom na vrátenie majetku je aj jeho konfiškácia podľa nariadenia 104/1945 Sb. Najvyšší súd túto skutočnosť nespochybnil. Zastal však stanovisko,

že je to možné len za predpokladu, ak podľa tohto nariadenia prišlo ku konfiškácii v období od 25. 2. 1948. Dôvodil najmä tým, že obdobie politickej neslobody možno datovať až od tohto dátumu...

Predmetný názor súdu sťažovateľa považujú za porušujúci ich vlastnícke právo, vedúci k diskriminácii a nekonformný s Ústavou...

Nariadenie 104/1945 Sb. nadobudlo účinnosť 28. 5. 1946. Z § 1 odseku (1) tohto nariadenia je zrejmé, že postihovalo osoby na základe národnostného princípu. Toto nepopiera ani vykonané dokazovanie, z ktorého je zrejmé, že predchodcovia sťažovateľov prišli o svoje vlastnícke právo z dôvodu, že boli nemeckej národnosti. Je teda zrejmé, že predchodcovia sťažovateľov neprišli o svoj majetok v dôsledku svojho protiprávneho konania, ale v dôsledku príslušnosti k národnosti...

Skutočnosť, že predmetné nariadenie je v rozpore so súčasným právnym poriadkom a spôsobuje krivdy, zdôrazňuje práve uvedená poznámka pod čiarou 9a) k § 6 odseku (2) zákona o úprave vlastníckych vzťahov. Pokiaľ by zákonodarca nepovažoval toto nariadenie za pôsobiacu krivdu, v tomto ustanovení by na neho neodkazoval. Navyše je v tomto odkaze systematicky uvedené ako prvé...

Z dikcie tohto zákona je zrejmé, že jeho cieľom je zmiernenie majetkových krívd. Je však v rozpore so zásadou rovnosti, pokiaľ za tú istú krivdu je skupina osôb odškodnená a iná skupina nie v závislosti na čase. Pokiaľ tvrdíme, že právnym predpisom je spôsobená krivda a rozhodneme sa zmierniť následky tejto krivdy, je v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, aby sa odškodňovanie viazalo len na čas od 25. 2. 1948. Predmetné nariadenie bolo účinné už dva roky pred týmto dátumom a dotknutým osobám spôsobovalo takú istú nespravodlivosť, ako po tomto dátume...

Podľa článku 12 odseku (1) prvej vety Ústavy sú si ľudia rovní v právach. Toto ustanovenie je však napádaným rozhodnutím Najvyššieho súdu popreté. Nie je možné hovoriť o rovnosti v právach, ak štát za tú istú skutočnosť jednu osobu odškodní a inú nie. Pokiaľ sa štát rozhodne zmiernovať krivdy, ktoré spôsobilo nariadenie 104/1945 Sb., musí v zmysle tohto ustanovenia rovnako odškodniť všetky osoby. Nemôže to viazať len na konkrétny časový úsek...

Argumentácia súdu týkajúca sa obdobia, v ktorom ku konfiškácii prišlo, nemôže obstať. Pre dotknuté osoby je absolútne irelevantné, či o svoj majetok prišli v čase pred

nástupom tzv. obdobia neslobody alebo až po jeho nástupe. Všetky tieto osoby boli rovnako zasiahnuté a teda ich práva boli rovnakým spôsobom dotknuté a porušené. Za predpokladu akceptácie argumentácie Najvyššieho súdu by sme prišli k záveru, že to isté porušenie zakladá nárok na nápravu len v režime tzv. neslobody. Čiže pokiaľ je osoba zbavená násilne svojho majetku v dôsledku príslušnosti k národnosti v období, ktoré je historikmi hodnotené pozitívne, toto zbavenie majetku nezakladá žiadnu náhradu. A to len z dôvodu, že štát v tomto prípade stihol do základných ľudských práv osoby zasiahnuť ešte pred nástupom totalitného režimu...

Práve takáto argumentácia súdu popiera aj zákaz diskriminácie, ktorý je garantovaný článkom 12 odsekom (2) Ústavy a článkom 14 Dohovoru. Sťažovatelia zastávajú názor, že ide o úplne rovnaké porušenie práva a zásah do práv, ak je v dôsledku príslušnosti k národnosti skonfiškovaná pôda v čase historicky hodnotenom ako demokratický a v čase nazývanom obdobím neslobody...

Sťažovatelia poukazovali tiež na nezákonný priebeh reštitúcie a správanie sa tretích subjektov po uplatnení reštitučného nároku (prevody týchto nehnuteľností). Týmito skutočnosťami sa súd tiež nezaoberal...

Podľa článku 152 Ústavy je povinnosťou Najvyššieho súdu vykladať právne predpisy v súlade s Ústavou. Výklad poskytnutý súdom však vytvára nerovnosť medzi osobami a negatívne zasahuje do vlastníckeho práva sťažovateľov. Takýto výklad teda zasahuje do základných ľudských práv a slobôd sťažovateľov...

Sťažovatelia tiež poukázali na Stanovisko číslo 45/1998 správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu § 6 odseku (2) zákona o úprave vlastníckych vzťahov, ktoré bolo uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí zošit číslo 4-5, strana 152, ročník, 1998: V § 6 ods. 1 sú pritom v písm. a) až u) vymedzené aj skutočnosti, v dôsledku ktorých museli prejsť nehnuteľnosti na štát, aby vznikol nárok na ich vydanie. V súlade s ustanovením 4 ods. 1 ide o skutočnosti, ktoré nastali v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, resp. nehnuteľnosti prešli na štát v uvedenej dobe. Naproti tomu ustanovenie § 6 ods. 2 rieši prípad, kedy sa obdobne ako podľa § 6 ods. 1 postupuje (teda vydajú sa nehnuteľnosti) aj ďalším osobám, ktorých nehnuteľnosti prešli na štát už pred 25. februárom 1948 podľa predpisov o konfiškácii podľa osobitných predpisov z roku 1945 (Nariadenie SNR č. 104/1945 Zb. SNR, Dekrét prezidenta republiky

č. 108/1945 Zb.) s tým, že pre vydanie nehnuteľností (teda aj lesnej pôdy) musia byť splnené ďalšie tam stanovené podmienky týkajúce sa oprávnenej doby...

Z uvedeného stanoviska je zrejmé, že Najvyšší súd negoval právny názor, ktorý bol už prijatý vo forme stanoviska. Navyše sa Najvyšší súd k tomuto ani nevyjadril, čo je tiež nesporne porušením práva na spravodlivý súdny proces, ktoré garantuje aj náležité odôvodnenie rozhodnutia...“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... základné práva sťažovateľov (na rovnosť, vlastnícke právo, právo na spravodlivý súdny proces) podľa článku 12, článku 20, článku 46 Ústavy a článku 6 odseku (1), článku 14 Dohovoru a článku 1 Protokolu číslo 1 boli rozhodnutím Najvyššieho súdu vydaným dňa 14. 2. 2012 v konaní ISžr/58/2011 porušené,

- zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 14. 2. 2012 vydané v konaní ISžr/58/2011,

- priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000,- € a zaviazal súd ho sťažovateľovi vyplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia,

- uložil súdu nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 1239,11 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia namietali porušenie svojich základných a iných práv rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu v konaní o preskúmanie rozhodnutia SPF o reštitučných nárokoch sťažovateľov. Podstatou argumentácie sťažovateľov je nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu o nesplnení podmienok na vyhovenie reštitučným nárokom sťažovateľov na prinavrátenie vlastníctva k poľnohospodárskym pozemkom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol: «podstatou odvolania ako aj opravného prostriedku, ktorým sa navrhovatelia domáhajú preskúmania rozhodnutia odporcu, je právna otázka, či je možné vykladať ustanovenie § 6 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. ako osobitné ustanovenie, ktoré rozširuje časovú pôsobnosť citovaného zákona aj pred rozhodné obdobie...

Z obsahu odvolania navrhovateľov vyplýva, že na prvom mieste broja proti argumentácii odporcu a výkladu krajského súdu, že právo na priznanie vlastníctva v zmysle zák. č. 229/1991 Zb. je možné priznať iba vtedy, ak k pozbaveniu vlastníckeho práva došlo

v rozhodnom období, a na podporu tohto názoru poukazujú na stanoviska č. 45/1998 Správneho kolégia publikovaného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. K tejto argumentácii zaujal konajúci senát Najvyššieho súdu nasledujúcu argumentáciu.

Je nepochybné, že uvedené stanovisko č. 45/1998 Správneho kolégia vychádza z premisy preukázania statusu oprávnenej osoby osobou uplatňujúcou si reštitučný nárok, a následkom tohto právneho postavenia sú ďalej vyslovené právne názory:

„Podľa § 6 ods. 2 po preukázaní, že osoba uplatňujúca nárok je oprávnenu osobou podľa tohto ustanovenia, je potrebné vydať jej nehnuteľnosti uvedené v § 1 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona, teda vrátane pôdy, ktorá tvorí lesný fond, avšak s obmedzením obsiahnutým v § 6 ods. 3, t. j. každej oprávnenej osobe vo výmere najviac 250 ha poľnohospodárskej pôdy alebo 250 ha všetkej pôdy (vrátane lesnej).“

Správne preto krajský súd analyzoval cieľ sledovaný týmto stanoviskom konštatovaním, že predmetné stanovisko sa nezaobrá otázkou rozhodujúceho obdobia, ani tým, či je pri posudzovaní reštitučného titulu možné ísť aj pred zákonom ohraničené rozhodujúce obdobie, ale naopak rieši otázku rozsahu poľnohospodárskeho majetku...

Preto základnou a stále nezodpovedanou otázkou je tá, pri splnení akých podmienok získava osoba zákonodarcom uvedená v § 6 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. a súčasne si uplatňujúca reštitučný nárok právne postavenie (status) oprávnenej osoby. Na základe uvedeného v stanovisku Správneho kolégia je preto nutné chápať argumentáciu vyslovenú prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. M-Sždov 3/03 ako spresňujúcu. Z tohto rozsudku vyplýva, že teleologickým výkladom, tzn. sledovaním účelu reštitučného zákona (tu je najmä dôraz na odstránenie krívd v čase neslobody), nie je možné dospieť k záveru, že by všetky akty konfiškácie mali podliehať zámeru zákonodarcu vyslovenom v ustanovení § 6 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb., ale naopak iba tie akty, ktoré boli osobitnými zákonmi, napríklad prostredníctvom § 38 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, okresných úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, vyňaté spod konfiškácie...

pre Najvyšší súd je z ustanovenia § 38 ods. 3 zák. č. 330/1991 Zb. nepochybné, že:

Z konfiškácie podľa osobitných predpisov [odkaz na § 1 ods. 1 písm. a), b) a c) nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. SNR v znení neskorších predpisov] sa vynímajú, ak nejde

o prípady uvedené v odsekoch 1 a 2, a vydajú sa [odkaz na § 6 zákona č. 229/1991 Zb.] v rozsahu podľa odseku I nehnuteľnosti, ktoré boli skonfiškované na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov vydaného vo 25. februári 1948 s výnimkou prípadov, ak by išlo o osoby súdne postihnuté podľa osobitných predpisov [odkaz na nariadenie SNR č. 33/1945 Zb. SNR o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kolaborantov a o zriadení ľudového súdnictva], O vyňatí rozhodujú obvodné pozemkové úrady...

Je celkom jednoznačné nielen vzhľadom k historickému ale aj k právnemu hodnoteniu minulosti (najmä vzhľadom k zákonu č. 125/1996 Z. z. a zákonu č. 553/2002 Z. z.), že v období od 25. februára 1948 až do konca roku 1989 dochádzalo k vedomému alebo hrubému porušovaniu základných princípov demokratického právneho štátu, medzinárodných zmlúv ako aj zákonnosti na viacerých úsekoch aplikácie práva, k výskytu neprimeranej tvrdosti v používaní represie proti nositeľom iných názorov, k cieľavedomému ničeniu tradičných hodnôt európskej civilizácie, národných a náboženských práv, k zničeniu tradičných princípov vlastníckeho práva, a to prostredníctvom prenasledovania alebo hrozbou perzekúcie voči nim samotným i rodinám a blízkym. Uvedená charakteristika obdobia od 25. februára 1948 až do konca roku 1989 je súhrne označované ako obdobie neslobody...

Naopak obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25. február 1948 takéto znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie, resp. mu ani historické analýzy neprisudzujú. Je síce pravdou, že v tomto období boli prijaté prezidentské dekréty, ktoré mimoriadnou právnou formou zasiahli do právnych vzťahov určitých skupín jednotlivcov. Avšak právny názor, že dekréty č. 12/1945 Zb. a č. 108/1945 Zb. sa mohli stať prostriedkom politickej perzekúcie a vyvolať krivdy v zmysle zák. č. 229/1991 Zb. s je možné zaujať iba pre tie právno-aplikačné akty z nich vychádzajúce až po dátume 25. februára 1948, tzn. vo forme konfiškačných výmerov vydávaných príslušnými konfiškačnými komisiami alebo Zborom povereníkov...

Vo svetle uvedených argumentov je potom správny záver odporcu potvrdený krajským súdom, že rozhodnutie Konfiškačnej komisie v Bratislave č. 2051/a-b/I/46 z 22. 09. 1946 nespĺňa zákonom stanovené podmienky na vyňatie nárokovanej nehnuteľnosti z konfiškácie podľa osobitných predpisov. Rovnako je správny výklad ustanovenia § 6 ods.

2 zák. č. 229/1991 Zb., lebo toto ustanovenie, ako správne poukazovali niektorí účastníci, nerieši posun rozhodujúceho obdobia pred dátum 25. február 1948, ale rozširuje len okruh oprávnených osôb, ktorým za predpokladu splnenia ďalších podmienok možno priznať status oprávnenej osoby...»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a dostatočne odôvodnené vrátane vysporiadania sa s podstatnými odvolacími dôvodmi sťažovateľov. Ústavný súd považuje závery najvyššieho súdu pri preskúvaní rozsudku krajského súdu za legitímne a ním aplikovanú interpretáciu použitých zákonných ustanovení za ústavne konformnú a vylučujúcu namietané porušenie základných a iných práv sťažovateľov.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je taká príčinná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných a iných práv sťažovateľov, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2012